

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Auditeur du travail

Strona pozwana: Yangwei SPRL

Pytania prejudycjalne

Czy klauzulę 5 ust. 1 lit. a) Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), załączonego do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie istnieniu takiego uregulowania krajowego, jak:

- obowiązek przechowywania egzemplarza umowy o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy lub wyciągu z tej umowy zawierającego rozkład czasu pracy, wskazującego na tożsamość oraz zawierającego podpisy obu stron umowy, w miejscu gdzie można zapoznać się z regulaminem pracy (art. 157 ustawy programowej),
- obowiązkowe istnienie możliwości ustalenia w każdej chwili, kiedy rozpoczyna się cykl (art. 158 ustawy programowej),
- w odniesieniu do zmiennego rozkładu czasu pracy, spoczywający na pracodawcy obowiązek poinformowania pracownika w drodze zawiadomienia z pięciodniowym wyprzedzeniem; przy czym zawiadomienie powinno być również wywieszane na początku dnia pracy i zawierać indywidualny rozkład czasu pracy każdego z pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy; zawiadomienie to należy ponadto przechowywać przez rok (art. 159 ustawy programowej),
- spoczywający na pracodawcy zatrudniającym pracowników w niepełnym wymiarze czasu pracy obowiązek posiadania dokumentu, w którym należy odnotować wszelkie odstępstwa od rozkładu czasu pracy określonego w art. 157-159 (art. 160 ustawy programowej) i który należy prowadzić zgodnie z określonymi szczegółowymi zasadami ustanowionymi w art. 161 ustawy programowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 14, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 4 lipca 2011 r. — Argenta Spaarbank NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-350/11)

(2011/C 282/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Argenta Spaarbank NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 43 WE sprzeciwia się krajowej regulacji podatkowej, na podstawie której przy ustalaniu zysku podlegającego opodatkowaniu spółka podlegająca nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Belgii nie może zastosować odliczenia na venture capital w wysokości dodatniej różnicy między wartością księgową netto aktywów oddziałów, jakie posiada w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a całością pasywów, które mogą być przypisane tym oddziałom, podczas gdy może ona zastosować owo odliczenie, gdy rzeczona dodatnia różnica może być przypisana stałemu zakładowi położonemu w Belgii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 4 lipca 2011 r. — KGH Belgium NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-351/11)

(2011/C 282/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: KGH Belgium NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 217 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu szczegółowych zasad księgowania kwot należności państwa członkowskie mogą poprzestać na wprowadzeniu do prawa krajowego przepisów, które będą przewidywały jedynie:

- że do celów stosowania tego ustawodawstwa krajowego przez „zaksięgowanie” rozumie się „wpisanie do rejestru lub zaewidencjonowanie w inny równoważny sposób kwoty należności odpowiadającej długowi celnemu” [konkretnie art. 1,6° algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (ustawy ogólnej w sprawie ceł i akcyz, której przepisy koordynuje rozporządzenie królewskie z dnia 18 lipca 1977 r., Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (ustawę z dnia 6 lipca 1978 r. w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1994 r. przez art. 1,4° wet tot wijziging van de algemene wet inzake (ustawy zmieniającej ustawę ogólną w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 30 grudnia 1993 r., s. 29031)]

oraz

- że przepisy dotyczące księgowania i warunków płatności kwot należności wynikających z długu celnego są określone w rozporządzeniach Wspólnot Europejskich

[konkretnie art. 3 algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) *Moniteur belge* du 21 septembre 1977, p. 11425) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 lipca 1990 r. przez art. 72 wet van 22 december 1989 houdende fiscale bepalingen (ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. dotyczącej przepisów skargowych, Belgisch Staatsblad z dnia 29 grudnia 1989 r., s. 21141),

czy też państwa członkowskie muszą w wykonaniu art. 217 ust. 2 kc określić w przepisach wewnętrznych szczegółowe zasady księgowania, o których mowa w art. 217 ust. 1 kc, tak aby dłużnik mógł sprawdzić, czy organy celne rzeczywiście dokonały tego zaksięgowania?

2) Czy art. 217 ust. 2 kc należy interpretować w ten sposób, że jeżeli ustawodawstwo krajowe ogranicza się do przewidzenia:

— że do celów stosowania tego ustawodawstwa krajowego przez „zaksięgowanie” rozumie się „wpisanie do rejestru lub zaewidencjonowanie w inny równoważny sposób kwoty należności odpowiadającej długowi celnemu” [konkretnie art. 1,6° algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (ustawy ogólnej w sprawie ceł i akcyz, której przepisy koordynuje rozporządzenie królewskie z dnia 18 lipca 1977 r., Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (ustawę z dnia 6 lipca 1978 r. w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1994 r. przez art. 1,4° wet tot wijziging van de algemene wet inzake (ustawy zmieniającej ustawę ogólną w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 30 grudnia 1993 r., s. 29031)]

oraz

— że przepisy dotyczące księgowania i warunków płatności kwot należności wynikających z długu celnego są określone w rozporządzeniach Wspólnot Europejskich [konkretnie art. 3 algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) *Moniteur belge* du 21 septembre 1977, p. 11425) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 lipca 1990 r. przez art. 72 wet van 22 december 1989 houdende fiscale bepalingen (ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. dotyczącej przepisów skargowych, Belgisch Staatsblad z dnia 29 grudnia 1989 r., s. 21141),

organy celne mogą podnosić, że fakt wpisania przez nie kwoty należności do formularza 1552 B, wprowadzenia do bazy danych długów PLDA⁽¹⁾ tudzież zaewidencjo-

nowanie przez te organy w inny sposób kwoty należności stanowi zaksięgowanie w rozumieniu art. 217 ust. 1 kc?

3) W przypadku gdyby wpisanie przez organy celne kwoty należności do formularza 1552 B mogło stanowić zaksięgowanie w rozumieniu art. 217 ust. 1 kc, czy art. 217 kc należy rozumieć w ten sposób, że wpisanie do formularza 1552 B dokładnej kwoty należności wynikających z długu celnego stanowi zaksięgowanie w rozumieniu art. 217 ust. 1 kc?

⁽¹⁾ „Paperless Douane en Accijnzen” (elektroniczna baza danych dotycząca ceł i akcyz).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 10 maja 2011 r. w sprawie T-187/10 Emram przeciwko OHIM, wniesione w dniu 6 lipca 2011 r. przez Maurica Emrama

(Sprawa C-354/11 P)

(2011/C 282/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maurice Emram (przedstawiciel: adwokat M. Benavi)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Guccio Gucci Spa

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim wyrok ten oddala skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 lutego 2010 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej na podstawie art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości,

— obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Sądem i Trybunałem oraz obciążenie spółki Guccio Gucci kosztami postępowania przed OHIM i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ oraz na naruszenie art. 17 rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾.